

Po tiltu upė žvyro žiedą krauna
lietaus gurguolių dulciančiuos vežimuos
tiktai ruduo tik griežtojo režimo
kolonijose nieko nauja

tik vakaro retortos tuščios
po tiltu žiedas žvyro ir ruduo
lietaus gurguolės Santariškių pusėn
mėnulio provėžos prigęsęs žigolo

o kurgi upė – ką gi – tesižino
ji užrakinta savo tėkmėje
įkalintų krantų grandinėm
sutapk su ja

Nors vijom virvyčias ašutines lankams
įkalintų krantų grandinėm
alsavo upė perkėlų undinės
iš tolo mojo švilpantiems mėnuliams

kada gi pagaliau šis miestas
iškvėps mane pro žiomenis liejyklų
tartum padurtas padas panagės įplėštos
šią naktį išpūstas iš melsvo stiklo

subyru jam tuščiai galandant
rudens ugniastrelės ažuolines
ant trinkos dvi išspjauto spalio glandos
dangaus dubuo – delčios nuskeltas gemalas

Pavargęs išvarvėjęs ir goslus
 aštuntine duslia ir vario ketvirtinėm
 ant ryto pylimų netyla
 pražiotas Munchas

kai lėtas spindulys įsmunka
 krantinės įgriuvon šiurkščion
 mergaitė plaukus išsipynus
 į upę krenta

kumštelyje sugniaužusi gėlėtą skėtį
 mėnulių brėkšmai įsauliui žvaigždėms
 sniegynų šiaurei rudenio pašvaistėms
 dainoms ir plunksnoms

Na ko bijai – aš klausiu – ko bijai?
 skaistybės–purvo–sutemų–fantomų
 geležimi tau ošia išgalastas leliumai
 ir Nemunėlis tykia iš praverto šono

sniegynų šiaurei rudenio pašvaistėms
 naktis heraldiniais aleliumai
 tave nuplėš tarytum seną raištį
 užmerks ir nebesudaigins naujai

tėvynės šunparkių dryžuotiems arlekinams
 su kaligrafiškai randėjančiu Li Bo
 suaižint tirpstant nutrupant subyrant
 ruduo – remisija – ruduo